

ζητείτε νὰ σᾶς ἀποκαλύψω τὰ ἀπόρητα τοῦ Κράτους.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους μετέβην εἰς τὸ Λουβρον, ὡς ἐπίσης καὶ πατήρ μου.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, οἱ φρουροὶ ἀπήντησαν ἡμῖν, ὅτι ἡγνόνουν τί ἐλέγομεν πρὸς αὐτοὺς καὶ ὅτι ὁ κύριος, δὲ Σκίν-Λύκ θὰ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέγαρόν του.

— Τοῦτο ἀποδεικνύει ἔτι μᾶλλον ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὸ Λουβρον, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Πιστεύετε;

— Εἶμαι βέβαιος· ἐὰν δὲ θέλετε, δύνασθε καὶ ἡμεῖς ἐπίσης νὰ βεβαιωθῆτε.

— Πῶς;

— Αὐτοπροσώπως.

— Λοιπόν, δύναμαι;

— Βεβαίως.

— Πλὴν μάτην θέλω παρουσιασθῆ εἰς τὸ ἀνάκτορον, θὰ μοὶ ἐπαναλάβουσι τὰ αὐτά, διότι, ἐὰν ἦτο ἐκεῖ, τίς θὰ μὲ ἠμπόδιζε τοῦ νὰ ἴδω αὐτόν;

— Θέλετε νὰ εἰσέλθῃτε εἰς τὸ Λουβρον σᾶς λέγω;

— Τί νὰ πράξω;

— Νὰ ἴδῃτε τὸν κύριον δὲ Σκίν-Λύκ.

— Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν εἶναι ἐκεῖ;

— Καὶ ἐγὼ σᾶς λέγω, ὅτι εἶναι.

— Παράδοξον!

— Ὅχι, εἶναι βασιλικόν.

— Δύνασθε, λοιπόν, ὑμεῖς νὰ εἰσέλθῃτε εἰς τὸ Λουβρον;

— Βεβαίως. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἡ σύζυγος τοῦ Σκίν-Λύκ.

— Μὲ ταράσσετε.

— Ἐλθετε.

— Τί ἐννοεῖτε; Ἀξιόητε, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ Σκίν-Λύκ δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Λουβρον καὶ ὅμως θέλετε νὰ μὲ ὀδηγήσῃτε ἐκεῖ ὑμεῖς αὐτοί.

— Καθόλου, κυρία, δὲν θὰ ὀδηγήσω ἐκεῖ τὴν σύζυγον τοῦ Σκίν-Λύκ... ἀλλὰ μίαν γυναῖκα.

— Τότε μ' ἐμπαίζετε... ἐνῷ δ' ἐννοεῖτε τὴν θλίψιν μου, πράττετε τὴν σκληρότητα ταύτην!

— Ὅχι, ἀγαπητὴ κυρία! ἀκούσατε· εἰσθε εἰκοσαετίς, ὑψηλή, εὐσταλής, ἔχετε μέλανας τοὺς ὀφθαλμούς, ὁμοιάζετε πρὸς τὸν νεώτερον τῶν ἀκολουθῶν μου... ἐννοεῖτε...

— Ὅποις παραφροσύνη, κύριε δὲ Βουσύ! ἀνεφώνησεν ἡ Ἰωάννα, ἐρυθρίασασα.

— Ἀκούσατε! Δὲν ἔχω ἕτερον μέσον. Ἐχετε τὸ δικαίωμα νὰ δεχθῆτε αὐτὸ ἢ ὄχι. Θέλετε νὰ ἴδῃτε τὸν ὑμέτερον Σκίν-Λύκ; Εἰπατε.

— ὦ! θὰ ἔδιδον τὰ πάντα εἰς τὸν κόσμον, χάριν τούτου.

— Λοιπόν, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, χωρὶς νὰ δώσῃτέ τι.

— Ναί... ἀλλὰ...

— Σᾶς εἶπον τὸν τρόπον.

— Ἔστω, κύριε δὲ Βουσύ, θὰ πράξω κατὰ τὴν θέλησίν σας· προειδοποιήσατε ὅμως τὸν νεκρίαν, ὅτι ἔχω ἀνάγκην ἐνὸς τῶν ἐνδυμάτων του, τὸ ὅποιον νὰ δώσῃ εἰς τὴν θεραπαινίδα μου.

— Ὅχι· θὰ σᾶς στείλω ἐγὼ ἐν ἐκ τῶν

καινουργῶν, τὰ ὅποια θέλουσι φέρει οἱ ἀκόλουθοί μου εἰς τὸν προσεχῆ χορὸν τῆς βασιλομήτορος. Ἀφοῦ δὲ περιβλήθητε αὐτό, θέλετε μὲ συναντήσῃ ἀπόψε εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ὀρορίου, πλησίον τῆς ὁδοῦ Προυβέρ καὶ ἐκεῖθεν...

— Καὶ ἐκεῖθεν;

— Ὡς μεταβῶμεν ὁμοῦ εἰς τὸ Λουβρον.

Ἡ Ἰωάννα κατελήφθη ὑπὸ γέλωτος καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν Βουσύ.

— Συγχωρήσατέ με διὰ τὰς ὑπονοίας μου, εἶπεν.

— Ἐξ ὅλης καρδίας.

Ἀποχαιρετήσας δὲ τὴν νεκράν γυναικαὶ ὁ Βουσύ, ἐπέστρεψε εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπως προετοιμάσῃ τὰ τῆς μεταμφίσεως.

Τὴν ἐσπέραν, κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν, ὁ Βουσύ καὶ ἡ κυρία Σκίν-Λύκ συνητήθησαν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ φραγμοῦ τῶν Λοχιῶν. Ἀνταλλάξαντες δ' ὀλίγας λέξεις, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ Λουβρον.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, συνήντησαν μεγάλην συνοδίαν, καταλαμβάνουσαν ὅλον τὸ πλάτος τῆς ὁδοῦ καὶ φράττουσαν τὴν δίοδον τῶν διαβάτων.

Ἡ Ἰωάννα ἐροβήθη. Ὁ Βουσύ ἀνεγνώρισεν ἐκ τῶν φώτων καὶ τῶν τυφεκίων τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού, εὐδι' ἀγνωστον ἄλλως ἔκτε τοῦ μελανολευκοποικιλτοῦ ἵππου του καὶ τοῦ λευκοῦ βελουδίνου μανδύου, τὸν ὅποιον εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ φέρῃ.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Βουσύ, στραφεὶς πρὸς τὴν Ἰωάνναν, ἐστενοχωρεῖσθε, ὦρατέ μου ἀκόλουθε, πῶς θὰ ἡδύνασθε νὰ εἰσέλθῃτε εἰς τὸ Λουβρον· πλὴν τώρα ἡσυχάσατε, διότι θὰ εἰσέλθῃτε ἐν θριάμβῳ.

Εἶτα δ' ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού ἀνέκραξε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του:

— Αἶ, ἐξοχώτατε!

Ὁ πρίγκιψ ἐστράφη καὶ ἀπήντησεν ἐν χαρᾷ:

— Σὺ εἶσαι, Βουσύ; Σ' ἐνόμιζον θανάσιμως τετραυματισμένον καὶ μετέβαινον εἰς τὴν κατοικίαν σου.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βουσύ, χωρὶς καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τὸν δοῦκα, ἐὰν δὲν ἀπέθανον, οὐδεὶς πταίει εἰμὲ ἐγώ. Τῷ ὄντι, ἐξοχώτατε, μὲ ὠθεῖτε εἰς καλὰς ἐνέδρας καὶ μ' ἐγκαταλείπετε εἰς εὐχαρίστους θέσεις. Χθές, εἰς τὸν χορὸν τοῦ Σκίν-Λύκ, ἦτο πραγματικὸν σφαγεῖον. Μόνος ἐγὼ ἤμην ἐκεῖ ἐκ τῶν ὑμετέρων καὶ μικροῦ ἐδέησεν, εἰς τὴν τιμὴν μου, νὰ μὲ ἀφαιμαξῶσι καθ' ὁλοκληρίαν.

— Μὰ τὸν θάνατον! Βουσύ, θὰ πληρώσωσιν ἀκριβὰ τὸ αἷμά σου καὶ θὰ τοὺς ἀναγκάσω ν' ἀριθμῶσι τὰς σταγόνας αὐτοῦ.

— Ναί, λέγετε αὐτά, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ μὲ τὴν συνήθει αὐτῷ ἐλευθερίαν, καὶ ἔπειτα θὰ προσμεριδιάσῃτε εἰς τὸν πρῶτον ἐξ αὐτῶν, τὸν ὅποιον θὰ συναντήσῃτε. Ἐὰν τοῦλάχιστον μειδιῶντες, ἐδεικνύετε τοὺς ὀδόντας· πλὴν ἔχετε τὰ χεῖλη πολὺ συνεσφιγμένα.

Δμλ.

[Ἐκτετατὸ συνέλμα]

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγ. φύλλον.]

Ἡ δύστηνος Χρυσούλα κατεπλάγη, ἰδοῦσα τὸ τολμηρὸν διάβημα τοῦ νέου, ἀλλὰ δὲν ὠμίλησε, φοβηθεῖσα μὴ ἐξεγείρῃ τοὺς Ἀραβὰς.

Ὁ Λάμπρος εἰσῆλθεν ὡς βέλος ἐντὸς τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ὁ Χαλὶλ δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ἐξῆλθε τότε, καὶ μένεα πνέων ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ τοῦ σκοποῦ τοῦ ὤρμησε κατὰ τῶν κοιμωμένων στρατιωτῶν. Εἰς σκοπὸς ἐπυροβόλησε, μακρόθεν ἰδὼν αὐτὸν εἰς τὸ φῶς τῆς ἀνταειλάσης σελήνης· ἡ σάλπιγξ ἐσήμανε τὸν κίνδυνον, τὸ στρατόπεδον ἀπὸν ἐξηγέρθη καὶ οἱ Ἀραβες ἐπέπεσαν κατ' ἀλλήλων, ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τοῦ τρόμου καὶ τῆς συγχύσεως.

*

Ἡ Χρυσούλα κατ' ἀρχὰς ἔμεινεν ἀναυδος, ὡς ἡ γυνὴ τοῦ Λῶτ, κατὰ πληκτοὺς πρὸ τῆς φοβερᾶς σκηνῆς, ἥτις ἤρχισε νὰ ἐκτυλίσκηται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Μετὰ μικρὸν ὅμως, συνελθούσα καὶ ἰδοῦσα τὸν φίλον της ἐν μέσῳ τῶν λογγῶν καὶ τῶν ξιφῶν τῶν ἐχθρῶν, ἔρριψε χαμαὶ τὸ βυτίον καὶ ἔδραμε πρὸς βοήθειάν του. Κραδαίνουσα τὸ κοπτερόν αὐτῆς δίκρανον ἀνῶθεν τῆς κεφαλῆς της, κατέφερεν αὐτὸ ἐνθεν κακεῖθεν, ἐπιφέρονσα φθορὰν εἰς τοὺς ἀπίστους, αἰτίνας, ὑπεχώρουσαν πρὸ αὐτῆς πεφοβισμένοι. Τὸ ὥραϊον αὐτῆς πρόσωπον, ῥοδίζον μέσῳ τῶν φλογῶν τῶν πυρῶν, οἱ ἀπαστραπτόντες ὀφθαλμοὶ της, ἡ πλουσία καὶ ξανθὴ κόμη της, ἐπὶ τῶν ὤμων της κυμαίνουμένη, παρίστα αὐτήν, ὡς ἓνα τῶν ἀγγέλων, μαχόμενον ὑπὲρ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ὁ Λάμπρος ἐμάχετο ἀνδρείως καὶ ἀποτελεσματικώτερον. Ἀλλ' οἱ ἐχθροὶ ἦσαν πολυάριθμοι· αἱ κομισθεῖσαι δάδες ἐδειξαν αὐτοῖς τοὺς δύο νέους καὶ ἀναθαρρῖσαντες ἤρχισαν νὰ ἐπιτίθενται λυσσώδεις, καὶ προσβάλλοντες αὐτοὺς πανταχόθεν, νὰ ἐμποδίσωσι τὰς κινήσεις των. Αἰφνης Ἀραψὶς τις κατέφερε διὰ τῆς ἀκτηρίδος τοῦ ὅπλου του ἐκ τῶν ὀπισθεν τοσούτο βίαιον κύπημα κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Λάμπρου, ὥστε οὗτος ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσε λιπόθυμος χαμαί.

Ἡ Χρυσούλα, ὡς λέξινα βρυχηθεῖσα, κατεκραύνασε τὸν Ἀραβὰ διὰ τοῦ βλέμματος καὶ τῷ ἀπέκοψε τὸν λάρυγγα διὰ τοῦ δίκρανον. Διασκελίσασα εἶτα τὸν φίλον της, ἵνα ἐμποδίσῃ τοὺς ἐχθροὺς νὰ λάβωσι καὶ σκυλεύσωσιν αὐτόν, ἐξηκολούθησε μαχόμενη θαρραλέως, ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ πωλήσῃ πολὺ ἀκριβὰ τὴν ζωὴν της.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀντιστῇ ἐπὶ πλέον εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν ἐχθρῶν· αἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλιπον καὶ παρεδόθη.

— Θάνατος! θάνατος! ἐφώνησαν, ὠρυόμενοι οἱ στρατιῶται.

— Ὅχι! σταθῆτε! διέταξε, φανεὶς ἐν μέσῳ αὐτῶν ὁ Χαλὶλ.

*

Ὁ Χαλὶλ ἐφθασε κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην. Εἶχε μεταβῇ εἰς Κυλλήνην πρὸς δεξιῶσιν τοῦ Ἰμβραῖμ, ὅστις ἀνεμένετο ἵνα

δισυβήνη αὐτοπροσώπως τὴν πολιορκίαν τοῦ φρουρίου.

Ὁ Χαλὶλ ἦτο ἀνὴρ τριακονταετῆς μόλις, ἀναστήματος ὑψηλοῦ, ἡθους ἀρρένωτου καὶ εἰς τῶν καλλίστων ἀξιοματικῶν τοῦ ἀραβικοῦ στρατοῦ. Καταγόμενος ἐκ Θεσσαλίας, ἐκ γονέων Χριστιανῶν, συνελήφθη παιδίον ἔτι πρὸς πειρατῶν, ἐρρίφθη εἰτα μετ' αὐτῶν εἰς τὰ μπουντρούμια τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐκεῖθεν δ' ἐξελθὼν ἀνὴρ, μετέβη εἰς Αἴγυπτον μετὰ τὴν σφαγὴν τῶν *Μαμελούκων*, ὅπου διὰ τῶν φυσικῶν αὐτοῦ προτερημάτων καὶ τῆς φθορᾶς τῶν πρᾶγματων ἀπέκτησεν ἐπιζήλον βαθμόν, γενόμενος φανατικὸς ὁπαδὸς τοῦ *Ἰσλάμ*, ὃς ὁ πρῶτος λειτουργὸς τοῦ *Μεχμέτ-Ἀλῆ*...

Ὁ Χαλὶλ ἔμαθε τὰ συμβάντα. Ἰδὼν τοὺς δύο νέους, οὔτινες συγκεκινημένοι προσέβλεπον ἀλλήλους, ἵνα ἐμπνεύσθωσι θάρρους, καὶ ἐμβαθύνῃς διὰ τοῦ ἐξερευνητικοῦ βλέμματός του ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, ἐνόησε τὸ συνδέον αὐτοὺς τρυφερόν αἶσθημα καὶ ὑψοῦσε τὴν τύχην, ἥτις τῷ ἐπεμπεν αὐτούς, ἀντὶ νὰ ἐκτραπῇ εἰς ὕδρεις καὶ προπηλακισμοὺς κατὰ τοῦ γένους τῶν *γκιαούριδων*, ὡς θὰ ἐπραττε πᾶς ἄλλος ὁθωμανός.

Τοῦ Χαλὶλ τὸ σχέδιον ἦτο δαιμόνιον. Ἐσκέφθη, θίγων τὴν τρυφερώτεραν τῆς καρδίας των χορδὴν καὶ ὑποσχόμενος βίον ἡσυχον καὶ εὐδαιμόνα εἰς αὐτούς, ὡς τὸν ποθοῦσι πάντες οἱ ἐρασταί, νὰ προσπαθήσῃ ν' ἀποσπᾷ ἀπὸ τῶν χειλέων των τὸ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην σύνθημα τῶν ἐν ἐν τῷ φρουρίῳ καὶ οὕτω διὰ τοῦ δόλου νὰ γίνῃ κύριος αὐτοῦ καὶ νὰ καταλίπῃ τὸν νοθὸν καὶ ἀηδῆ βίον τῆς πολιορκίας, εἰς ὃν ἦτο καταδεδικασμένος πρὸς μὴνός.

Ἀλλὰ πρὸς ἐκπληξιν αὐτοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ ἀξιοματικῶν οἱ νέοι ἀπέρριψαν εὐθαρσῶς τὰς προτάσεις του.

— Πές τέ μου τὸ σύνθημα, ἐπέμενε λέγων μειλίχως ὁ Χαλὶλ, δὲν τὸ θέλω γιὰ κακὸ· θὰ στείλω νερὸ καὶ ψωμί 'ς τὸ κάστρο... κ' ἐγὼ Χριστιανὸς εἰμαι.

— Χριστιανὸς καὶ πολεμᾷς τὴν πατρίδα σου;!

— Τί νὰ κάμω, 'σάν τὸ φέραν οἱ καιροί.

— Πές τὰ συμφέροντα καλλίτερα... ἄ! ὄχι πασᾶ· δὲν εἶνε καλὸ πρᾶμμα... ὅποιος κυττάει τὸ συμφέρον δὲν ἔχει πατρίδα.

Ὁ Χαλὶλ ἐμειδίασε διὰ τοὺς λόγους τοῦ νέου καὶ ἐπιτηδεῖως ἤρχισε πάλιν τὰς προτάσεις του καὶ τὰς σχηνευτικὰς ὑποσχέσεις του· ἀλλ' οἱ νέοι ἔμενον ἀκαμπτοι, ὡς γρανίτης.

— Ἐμεῖς τῶς εἰπαμε· ἂν δὲ σὰς διώξουμε ἀπὸ τὸν τόπο μας δὲ θὰ στεφνωθούμε, εἶπεν ἀποφασιστικῶς ὁ Λάμπρος, προσβλέπων τὴν σύντροφόν του.

Τότε ὅμως ὁ Χαλὶλ ἐξεμάνη καὶ ἐσκέφθη δι' ἀπειλῶν καὶ βλασφημιῶν νὰ κατορθώσῃ, ὅτι δὲν κατάρθου διὰ τῶν ὑποσχέσεων. Διέταξε νὰ μεταφέρωσιν εἰς τὴν σκηνὴν του τὴν Χρυσούλαν καὶ νὰ κακοποιήσωσι διαφοροτρόπως τὸν Λάμπρον.

Ἡ νεανὶς ἀπεσπᾶσθη διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ νέου.

— 'Στὸ καλὸ, Χρυσούλα· τῇ εἶπεν οὗτος στενάξας... κύτταξε!.. μὴ φοβηθεῖς τίποτα...

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμψαν ὑπὸ τὰ σκότη τῆς νυκτός.

✱

Ἦδη ὁ Λάμπρος προσδεδεμένος ἐκ τῶν ποδῶν ἀπὸ τινος κλάδου μωρέας, ἤωρεῖτο ἀνωθεν πυρᾶς ἐξ ἀχύρων, τῶν ὁποίων ὁ καπνὸς τὸν ἀπέπνιγεν. Οἱ βασανισταὶ τοῦ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρώτρυνον αὐτὸν ὅπως φανερώσῃ τὸ σύνθημα καὶ ἀπαλλαγῇ τῶν βασάνων.

— Ἀ! νὰ χαθῇτε, στραβοχραπάδες!.. ἔλεγε πλήρης ἀγανακτήσεως ὁ Λάμπρος.

Μετὰ μικρὸν οἱ βασανισταί, φοβηθέντες μὴ ἀποπνιγῇ ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, ἀπέσυραν τὸν νέον τῆς πυρᾶς καὶ προσδέσαντες αὐτὸν ὀρθιον ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῆς μωρέας ἤρχισαν τὴν μαστίγωσιν. Ἡ μαστίξ ἐσχίζε τὸν ἀέρα καὶ κατέπιπτε συρίζουσα ἐπὶ τῆς ῥάχως τοῦ νέου, ὑψοῦσα αἰματώδεις γραμμὰς ὑπὸ τὸ ὑποκάμισον. Ὁ Λάμπρος ἔχων κατεβίβασμένους ἐξ αἰσχύνης τοὺς ὀφθαλμούς, οὐδεμίαν ἐξέφερε κραυγὴν ἄλλους, ἀλλ' ὕδρεις μόνον κατὰ τῶν βασανιστῶν του.

Αἰφνης ἐκ τῶν ἐνδοτέρω τῆς σκηνῆς τοῦ πασᾶ ἠκούσθη ἐκπυροκρότησις καὶ ταύτην ἐπηκολούθησε κραυγὴ ἀπελπιστική. Ὁ ἄθλιος Χαλὶλ, μανιώδης γενόμενος, διότι ἡ Χρυσούλα δὲν ἔστεργεν εἰς τὰς παραλόγους ὁρέξεις του, ἐπληξεν αὐτὴν διὰ σφαίρας πιστολίου εἰς τὸ στῆθος· εἰτα δὲ διέταξε καὶ τὴν ἐρρίψαν αἰμόφυρτον καὶ ἀσπαίρουσαν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Λάμπρου.

— Σκυλιε! εἶπεν οὗτος, προσπαθῶν νὰ διαρρήξῃ τὰ δεσμά του· ἀπιστοὶ! λύστε με μὴ καὶ βλέπετε... 'σάν σου βαστάει ἔλα νὰ μετρηθῇς μαζὶ μου, Χαλὶλ!...

Παράφορος ὁ πασᾶς ὠρμησε καὶ ἐρράπισε τὸν νέον· εἰτα δούς διαταγὰς τινὰς ἀπεσύρθη εἰς τὴν σκηνὴν του. Τότε δύο Ἀραβες πληρώσαντες διὰ πυρίτιδος μόνον πλατύκανον πιστόλας ἐξεκένωσαν αὐτὴν πρὸ τοῦ προσώπου τοῦ νέου. Οὗτος ἐξέφερε κραυγὴν ὀδύνης καὶ ἐλευθερωθεὶς τῶν δεσμῶν του, ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ἀσπαίροντος ἔτι πτώματος τῆς μνηστῆς του...

Ἡ νύξ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέρας τῆς τὰ μελανά νερῇ, τὰ ἀφ' ἐσπέρας τὸν οὐρανὸν καλύπτοντα, συνεπικνωθήσαν ἔτι μᾶλλον, ῥαγδαία δὲ βροχὴ ἐπηκολούθησεν...

Αἱ πρῶται λάμψεις τῆς αὐγῆς ἐφάνησαν ἤδη εἰς τὸν ὀρίζοντα· ὁ ἥλιος μετ' ὀλίγον θὰ ἀνατείλῃ καλλιφεγγής, ἀλλ' ὁ Λάμπρος δὲν θὰ τὸν ἴδῃ ποτὲ πλέον!...

✱

Μεταξὺ τῶν σεβασμίων μόναχων τῆς Μονῆς Βλαχερνῶν, ὑπάρχει ἡδὴ γέρον πολὺς, οὗ τὸ πρόσωπον, φοβερόν τὴν ὄψιν, περιβάλλεται ὑπὸ θείας τινὸς αἰγλῆς καὶ στεφάνου αἰδίου, δι' οὗ κοσμοῦνται μόνον οἱ μάρτυρες τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος.

Εἶνε τυφλὸς καὶ ὀνομάζεται πάτερ Λαυρέντιος.

Ἀλλ' ὑπὸ τοιοῦτον ἥπιον ἦθος καὶ ἱερὸν ἔνδυμα κρύπτεται ὁ ἄλκιμος τοῦ ἀγῶνος ὀπλίτης· ὁ καπετὰν Λάμπρος.

Τῇ προτροπῇ τοῦ Μιχαὴλ Σισίνης, οἱ πολιορκούμενοι παρεδόθησαν τὴν ἐπομένην ἡμέραν καὶ χίλια διακόσια γυναικοπαῖδα ἐπωλήθησαν εἰς τὰς ἀγορὰς τῆς Ἀλεξανδρείας. Οἱ Ἀραβες, αὐθημερόν ἀναχωρήσαντες διὰ Πάτρας, οὐδαμῶς ἀνεμνήσθησαν τοῦ τυφλοῦ Λάμπρου, ὅστις, λαβὼν ἐπ' ὤμου τὸ πτώμα τῆς φιλοτάτης του, διήλθεν ἀργοβατῶν καὶ σφαλλῶν τὴν τρίβον, τὴν ἀγούσαν ἀπὸ τοῦ φρουρίου εἰς τὴν Μονὴν καὶ ἐνταφιάσας αὐτὴν ἐκεῖ, ἀφιέρωσεν ἐκυτὸν εἰς τὸν Θεόν, ὅπως δέηται ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς *Ἐκείνης*.

Ἦδη παρήλθον τὰ ἔτη. Οἱ ἐσβεσμένοι ὀφθαλμοὶ του ἀρνοῦνται νὰ δειξῶσιν αὐτῷ τὴν γραφικὴν τῆς κοιλάδος, ἐν ἣ ἡ Μονή, ἄποψιν, οἱ δὲ πόδες του, ἀδύνατοι, ἀρνοῦνται νὰ φέρωσιν αὐτὸν ποῦ. Μόνον ὁ τάφος τῆς μνηστῆς του ἔλκει αὐτόν, ὡς μαγνήτης. Ἐκαστὴν ἡμέραν, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, στερεῶ τὸ ποδὶ καὶ ἀπροσκόπτως, ἀνευ ὁδηγοῦ, κατευθύνεται πρὸς αὐτόν, ὅστις ὁμοιάζει πρὸς εὐδὴ ἀνθῶνα, καὶ μένει ἐπὶ πολὺ, νομίζων ὅτι εὕρισκε εἰς τὸν ψίθυρον τῶν φύλλων τὴν ἀναπνοὴν καὶ εἰς τὰ μῦρα τῶν ἀνθέων τὴν ἀθῶαν ψυχὴν τῆς Χρυσούλας.

✱

— Κακὴ ζωὴ... ἀράχινασμένη· μοὶ εἶπεν ἡμέραν τινα, ὅτε ἐπισκεφθεὶς ἡρώτησα αὐτὸν πῶς διάγει· νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθεια, εἶνε καλλίτερο τὸ μακροῦτι ἀπὸ τὸ λιθάνι... Ἀς ἀκουσθῇ πάλι τὸ ντουφέκι καὶ νὰ δειγῇ πῶς θὰ ξανανειώσω, πῶς θὰ βάλω 'ς τὰ πόδια φτερά...

Πλὴν τὸ ντουφέκι πότε θ' ἀκουσθῇ;...

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Ν. Ι. Κ. Γαστούνη. Σὰς ἐνεγράψαμεν τ. Α' ἀπεστάλη, μὰς ὁρίεστε ὅρ. 2, διότι ἡ συνδρομὴ εἶναι ὅρ. 6' τοῦ αἰτουμένου φύλλου διακόπη ἡ ἐκδοσις.—κυρίαν Αἰκ. Π. Ἀργουστῶν. Ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν· βιβλίον ἀπεστάλη, ὅθι φροντισόμεν δι' ὅ,τι μὰς γράφετε.—κ. Α. Π. Πάτρας. Ἐστάλη διὰ τὰ λοιπὰ ἐξηγηθῇ καλλίτερον, παρακαλοῦμεν.—κ. Σ. Ι. Φ. Πειραιᾶ. Ἐστάλησαν.—κ. Δ. Ρ. Ζάκυνθος. Ἐστάλησαν. Μὴ βιάζεσθε.—κυρίαν Χ. Ρ. καὶ κ. Κ. Γ. Ζεϊντῶν. Ἐνεγράφητε.—κ. Γ. Μ. Β. Σόρον. Ἀπεστάλησαν πλὴν ἐνός, ἐξηγληθέντος· ὑπόλοιπον ἐπιστρέφεται.—κ. Γ. Δ. Ναύπλιον. Ἐλήφθησαν πάντα λαμβάνετε ταχυδρομικῶς.—κ. Κ. Μ. Πόρον. Ὁ Α' τόμος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ἀπαρτιζόμενος ἐκ 53 φυλλαδ., τιμ. ὅρ. 5, δεδεμένος ὅρ. 7.—κ. Ι. Π. Φ. Ι. Δ. Κ. καὶ Ν. Δ. Τ. Βῶλον, κυρίαν Π. Δ. Μεσολόγγιον, Ν. Α. Β. καὶ Α. Χ. Κέρκυραν, Π. Δ. Μεσολόγγιον, Δ. Σ. Κ. καὶ Α. Δ. Ι. Λέριον, Ν. Ρ. Α. Κορώνην, Φ. Σ. καὶ Γ. Μ. Ναύπλιον, Κ. Δ. Π. Ἀργουστῶν, κυρίαν Σ. Κ. Π. Ἀμπελίκια Λαρίσης, Δ. Κ. Λαύριον, κυρίαν Χ. Δ. Π., Μ. Κ. Σ. καὶ Γ. Σ. Σόρον, κ. Ι. Γ. Ἐξάνδρειαν. Ἐλήφθησαν, βιβλία ἀπεστάλησαν.—κ. Π. Ζ. Σόρον. Καὶ οἱ 4 τόμοι (σελ. 510) τοῦ μυθιστορήματος «Τὸ Δύο Αἶντα», τιμῶνται ὅρ. 2,40, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου, ὅς ἀποστέλλομεν αὐτοὺς ταχυδρομικῶς.—κ. Γ. Γ. Γαλιζῶν καὶ Θ. Β. Κωνσταντίνου. Ἐπιστολὴν μὰς ταχυδρομικῶς.—κ. Ν. Κ. Π. Ὀδησσόν. Ἀκμῶντες μόνον τὸ ἐν, διότι τὸ ἔσπερον ἐξηγληθῇ.—κ. Π. Κ. Τρίπολιν. Ἀνταλαμβάνομεν τὴν ἐν τῷ ἡμετέρῳ τυπογραφεῖῳ ἐκτύπωσιν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ἀπαράβατον ὅρον τῆς προκαταβολῆς τοῦ ἡμισέως τῆς ἀξίας.—κ. Δ. Π. Ζ. Μύκωνον. Δ' ἀπεστάλη, μένου εἰς χεῖράς· μὰς ὅρ. 1,20.—κ. Δ. Κ. Πάτρας. Συνδρομαὶ Δ. Γ. Κ. Δ. καὶ Σ. Ρ. ἐλήφθησαν, συνδρομὴ «Ἀττικῆς» ἐπληρώθη, ὅθι φροντισόμεν δι' ὅ,τι μὰς γράφετε.—κ. Ν. Κ., Ν. Τ. καὶ Α. Ι. Λέριον, Μ. Χ. Α. Ἀλαμῶν, Α. Α. καὶ Ν. Κ. Ο. Ἀρταν, Π. Δ. Π. Βῶλον. Ἐλήφθησαν· βιβλία ἀπεστάλησαν.—κ. Ν. Α. Ἀθήνας. Ἀδεῖος ὅρ. 5, δεδεμένος ὅρ. 7.